Empordà
27 juny 2017

D'AMPURIA-BRAVA A EMPURIABRAVA, UN RECORREGUT FAMILIAR

Florian Vergés
ECONOMISTA

L'articulista recorda les primeres vegades que va venir amb la família al poble de Castelló i es gestava la marina d'Empuriabrava

No us avorriré pas amb la història de la meva família. És com la de tants altres catalans que van haver de fugir dels embats de la Guerra Civil, la famosa 'Retirada'. Per la branca materna, tenim part dels nostres orígens a les terres de Castelló d'Empúries. Represento la tercera generació dels exiliats. Visc a París, amb nacionalitat francesa, però amb uns lligams molt forts amb l'Empordà i, especialment, amb Castelló.

Els avis, a casa, sempre havien parlat de tornar algun dia a la vora dels cortals. Recordo com si fos ara quan el pare, representant d'una multinacional dels pneumàtics, va ensenyar a l'hora de les postres, després d'un dinar familiar, un exemplar de *L'Indépendant* de Perpinyà que parlava d'una nova urbanització que es començava a construir a la badia de Roses. Era a mitjan anys seixanta. Amb prou feina tenia deu anys, però vaig comprendre que el sol fet de parlar d'aquesta terra emocionava els avis. No sé pas com, però aviat es va organitzar un viatge familiar molt peculiar amb el Peugeot del pare. De París a Castelló, amb sis persones dins del cotxe: els meus pares, la meva germana Marie, la tieta Cécile i jo mateix.

La ruta no va pas ser fàcil. La cua d'entrada a l'*Espagne* des del Rosselló va ser increïble. La travessa del Pertús es va allargar de manera inacabable i els primers quilòmetres per l'Empordà no els oblidaré mai. La calor era insuportable. Deixo la resta de l'arribada per a una altra ocasió. Només us dic que l'endemà d'arribar, amb l'avi i el pare, vam anar a visitar les obres d'allò que en deien Ampuria-Brava. Terra, sorra, màquines, forats i sol. Molts tamarius tallats o arrencats de soca-rel, canals sense omplir i llargues avingudes que, què voleu que us digui?, em feien somniar en uns nous Champs Elysées, segons es veia en unes perspectives d'un prospecte publicitari que portava el pare.

Faig un salt en el temps. Als setanta, la meva adolescència estival la vaig passar a Empuriabrava. Aleshores, en el territori dels ale manys –els francesos érem min ria, pas com ara–. La família e propietària d'una modesta case a tocar d'un dels canals. Des d'all durant anys, he vist evolucionar urbanització, la vila i la comarc Recordo la platja que només serv per prendre el sol, perquè l'aigu era bruta a causa de la porquer que sortia de la Muga. Recordo h ver anat a Sant Pere a una manife tació davant de la comissaria de Guàrdia Civil per donar suport a campanya dels aiguamolls, símb d'una incongruència personal e tre l'amor pel paisatge i l'estima p la marina; recordo haver vist car pionats de llanxes de fórmula salts internacionals d'hípica i cu ses potents de motociclisme; r cordo aquelles nits de Scopas i quan, ja en els vuitanta, un equ del Capitan's Cabin aspirava a –la grossa en el París-Dakar.

No puc oblidar un vol amb petit avió pilotat per Jaume Com en un dia que el cel i la terra bril ven com mai després d'una setm na de pluja. Tampoc puc deix d'esmentar els gelats de pal ar maduixa de can Montserrat, aquell dia que fent esquí nàu vaig envestir una vella barqueta pedals que anava a la deriva des Roses.

Empuriabrava fa cinqua anys i segueixo veient-la com paradís d'estiueig amb espurn d'alegria i algunes gotes d'amar per coses que m'agradaria treu com els edificis de la desembo dura i les edificacions de l'altre c tat de la carretera de Roses. O façanes pintades de color estrid i alguns dissenys molt allunyats caràcter mediterrani, blanquin que identificaven la urbanitza

Amb la perspectiva del tem segur que tot s'hauria pogut fer llor. Em quedo, malgrat tot, a un eslògan d'una publicitat l'Espanya d'aquell temps que d *Ampuria Brava, le soleil à v porte*... Dels mosquits, de la f de clavegueram i del descon numèric dels carrers, no en pas res. Tampoc de com aqu transformació dels terrenys f canviar per sempre un poble c tal que hauria de conviure am realitat de l'arribada del turis Un canvi econòmic que el do Albert Compte va saber expl prou bé en els seus estudis geo fics. Cinquanta anys donen molt.

«Empuriabrava fa 50 anys i segueixo veient-la com un par d'estiueig amb espurnes d'ale i algunes gotes d'amargor»

«Amb la perspectiva del temp segur que tot s'hauria pogut f millor. Em quedo, malgrat tot amb un eslògan»